

Акрам УСМОН

КўЗИНГДА ЁШ КЎРСАМ
Кўш куйиб менинг кўксимга ботар,
Минг йиллар ўтганда олис тонг отар,
Бедор вужудими силиб уйотар,
Аламлар юракда мисли тош қотар,
Онажон, кўзингда ёш кўрсам агар.

Сен тортган охларинг фалакдан нари,
Сен чеккан гамларинг тоглардан қари,
Сен тўккан кўёш – уммонлар бари,
Фалак, тог, уммонлар кўзимга гарби,
Онажон, кўзингда ёш кўрсам агар.

Сочларинг қалбингга монанд ранг олди,
Тақдир юзларинг дастхатин солди,
Айтти, сен кўргаган не кунлар қолди,
Дунёга боқишидан кўзларим толди,
Онажон, кўзингда ёш кўрсам агар.

Йиглами, Онажон, йигламасан бас,
Бу дунё ишига кўзёшлар абас,
Сенни йиглатганлар бўлсин хору ҳас,
Менга ҳеч ҳәттинг мазмуни қолмас,
Онажон, кўзингда ёш кўрсам агар.

ҚИЗГАЛДОҒИМ

Табиатнинг мўъжизаси – қизгалдогим,
Кир-адирлар эрка қизи – қизгалдогим,
Мафтункорсан – кўнгил узиб
кетиш оғир,
Муҳаббатнинг алвон изи – қизгалдогим.

Бунча нозик, бунча нафис яралмишсан,
Кўксингда дод – кўйган дил деб
каралишишсан,
Мажнун янглиг саҳроларни айлаб ватан,
Сирли-сирли хаёлларга ўралмишсан.

Узлатингга сабаб ёрдан жудоликими,
Ё төгларнинг виқорига адоликими,
Кўлга олсан дарров сўлиб қолдинг,
нега,
Бу ўз она тупроғингга фидоликими?

Қани энди бирга кетсан, деб зорим бор,
Сен малика бўладирган гулзорим бор,

Ошиқ ЭРКИН

МЕН СЕНИ ҲИЧЧАМАН
Эй, дилда борим, сенсиз мақсадга
мен етмасман,
Бевафоларнинг асло кўчасидан
утмасман,

Париваш, сени ташлаб у ён, бу ён
кетмасман,
Жону дилдан севишини базинҳор тарк
этмасман,

Ишқда ўзганинг илгин ўлсан ҳамки
тутмасман,
Сен мени унутсанг ҳам, мен сени
унутмасман.

Юракдаги дардларинг қилмай
нечун баёнлар,
Ишқимни гулшанидан кетиб қолдинг
қаёнлар,
Аврадими ё кўнглинг ишқдан ийроқ
аёнлар,

Тарк этганинг севгингни айла
манго аёнлар,
Энди ўзганинг илгин ўлсан ҳамки
тутмасман,
Сен мени унутсанг ҳам, мен сени
унутмасман.

Лаъли лабинг болига армондаман,
тўймадим,
Маҳшар қадар севгилим бўларсан
деб ўйладим,
Бўйларингни ҳар неча ўзгаларига
бўйладим,

Асло сенга тенг топмай, севишинни
кўймадим.
Энди ўзганинг илгин ўлсан ҳамки
тутмасман,
Сен мени унутсанг ҳам, мен сени
унутмасман.

Мехрда зинҳор энди менингдек
тополмайсан,
Ағёр-ла ишқ йўлинида узоқса
чополмайсан,
Ойни этак қилиб ҳам айбингни
ёполмайсан,
Дарз кетган кўнгулларни бир-бирга
сополмайсан.

Ошиқ Эркин, ўлсан ҳам энди
илгинг тутмасман,
Ишқда бевафоларнинг кўчасидан
утмасман.

КўНГЛИНГДА ҚОЛДИМ БОИЛАНИБ

Маҳвашим, шодменки, жон
риштангта қолдим бойланни,
Кундуз ул бошинг уза юз ўргулиб,
минг айланни.

Шабнамда юз ювиб турган саҳар
чоғинг

Сенга айттар ашъорим бор,
асорим бор.

Фоят қисқа умринг кўриб ўйга толдим,
Мазмунидан сабоқ юкиб мен лол
қолдим,
Йиллар билан ўлчаммагай умр деган,
Бир ҳикматнинг маъносини юкиб олдим.

Табиатнинг мўъжизаси – қизгалдогим,
Кир-адирлар эрка қизи – қизгалдогим,
Мафтункорсан – кўнгил узиб
кетиш оғир,
Мен билан ҳам кетолмайсан,
қизгалдогим.

ҚОРА БҮЛУШЛА

Ёмғир бўлиб ёғсанг-эй, булут,
Кўнглининг оч, мақсадингни айт.

Баландпарвоз ўйларни унту,
Она замин – маконингда қайт.
Қовоғ ўйиб бошимиз узра
Таҳдид солиб туришинг надир?
Кўнгилларни осмондай хира

Этдинг-ку, кўп, килдинг қонбагир.
Шамол – шайтон ортингдан юриб,
Не кўйларга солар, этиб хор.
Бир кун токқа бошингни уриб,
Яна

Ерга сифиноминг бор.

Хаёт тинсиз кураш экан,
Гоҳ парвоз, гоҳ кулаш экан,
Фақат Сендан сўраш экан –
Парвардигор, сабр бергил.

Инсон кетар, қолар дунё,
Даҳоликни қўлмам дъяво,
Ҳар онимни эт пурмано,
Ҳар кунимга қадр бергил.

Савоб тақчил, гуноҳ бисер,
Тавба тақрор, гуноҳ тақрор,
Хузурингга сўровим бор –
Магфират қил, Ажр бергил.

Оразинг дийдам ичинда жилвагар
шундан бўён,
Талпинар қошингга кўнглим лаҳзада
минг шайланиб.

Бенаво, маҳзун юракка сигмас эрди
ўзгапар,
Тожу таҳтига унинг сен яхши
олдинг жойланниб.

Жон олар сеҳринг билан
жодуладингми, билмадим,
Кўзларингта тушдию кўз, қолди
бошим айланниб.

Бир бокиб, мавж урди қалбим
долғали шиддат билан,
Мисли тошгандек Аму тўлқин уриб,
ҳам лойланниб.

Мен учун лаъли лабинг боли,
париваш, мисли май,
Юрсин, эй, лаблар мудом ёқут
лабингдан майланниб.

Ошиқ Эркинда на оғн қолди ва на
бир ақлу ҳуш,
Ўлгунимча энди жон риштанга
колдим бойланниб.

Ерлар уриб, депсиниб айласа ҳамки
минг дод,
Тангри берган умрдан кўп яшамас
одамзод.

Шундай экан, тан бериб яша Ҳудо
амрига,
Оз бўлса-да беш кунлик дунёнгни
қилиб обод.

Дилдорлар, ахли ишқдан вафодек
қочиб юрманг,
Беюз, беҳаёларга ҳаргиз юз очиб
юрманг.

Бейимон, бевафога шамъи
рухсорингиздан
Вафоли меҳр нурин базинҳор сочиб
юрманг.

Чувалчангни ем қилгандек
баликчилар,
Нопок ўзга кўли бирла бад иш қилар.
Ёмон учун курбон курт ҳам,

калтабин ҳам,
Бу не жумбок? Сирин факат
Ҳудо билар.

Халқа хизмат қилишини ўзининг олий максади билди, унга чин маънода меҳру муҳаббати билан фидойи бўлганларни – қорақалпок ҳалқининг севимли шоирини, кини кечга Ўзбекистон Республикаси Президентининг фармонига асоссан «Эл-юрт ҳурмати» ордени билан тикидланган Иброҳим Юсуповдир. Шоир ҳалқига муроҷаат этиб:

Не буорса сиздай халқ,
Оғимни кўлга олиб,
Бошим билан
юмалайман.

Олов билан кириб
сиздай ҳалқнинг
Кули билан чиқишига
мен тайёрман –

дея ўз фидойиligini из-
хор этиди.

Шоирнинг ҳалқи муҳаббати
факат тилидан эмас, балки дилидан чиқкан ҳақиқи кўнгли рози ва эътиодидир. Иброҳим амакнинг максади: Ҳалқ кўнглини тез топиш, во-
кеанинг маъносини жамоатлика
тез етказиш, одамлар онига олижано фазилатларни
тезда сингдириш, шахс тарбиясига ўзининг хиссасини
кўшиши. Яинда ёзган бир шеърида барчага хурматли
юртшошимизнинг доинишманди-
лиги, маддиги, фидойиligи
ва адолатларварлигини кўйи-
шатларда ифодалайди.

«Янги аср» деган шеърида

еса, кириб келаётган XX

аср ҳақида ўй-фирклар бил-
диради. Келажак асрнинг тен-
ги ўй оптин аср, меҳр-шаш-
кат, муҳаббат асли бўлишини
ифодалаш ўйналиши ранг-ба-
ранг, образларни акс этириш
усули юкори.

Оддий сўз узок, шеър эса

нақд. Шунинг учун юракка

тез етади. Иброҳим амакнинг

тизди. Шоирнинг дўстлик ва би-

ордларлик мавзудидаги шеъла-

ри ҳам муҳаббат билан би-

ларнинг сир-асорини, си-
ноатини, топади. Фирклари

доираси кенг, тасвирлаш ва

ифодалаш ўйналиши ранг-ба-
ранг, образларни акс этириш
усули юкори.

Шоирнинг дўстлик ва би-

ордларлик мавзудидаги шеъла-

ри ҳам муҳаббат билан би-

ларнинг юки тушди. Ота меҳ-
ри нималигини билмай ўди.

У ўйлигидан ҳалқ кучигига

киди. Ҳалқ кўнглини англаш

кувонинг, қайсигуса алодкор

булди. Ҳалқ ҳам уни ўзининг

ародкли фарзанди сифатида

қадрлadi. Пешонасидан суюб

елкасига қоқди.

Халқнинг юрагига борар

сўқмок-иизлаб юриман.

...Тоғ-дашт қўймай ҳали

излаб юриман.

— деб камтарлиқ килади.

Ҳакиқатда эса у шу сўқмок-

ни топди. Иброҳим амакнинг

мустақиликни мазнавиятимиз

билан, қадрлиятаримизи ўз-
лигимиз билан биринктири-
гаётган бугунги мукаддас

мансулларга ўзининг виҳоди-
ни ва имони билан мардо-
на кириб келди. Унинг сер-
кирра иходи, кенғефзилиги

Ватаннингинан барча ёшла-

рига намуна ва ибрат бўла-

ди.

Иброҳим Юсуповнинг юн-
ганинг юриб бор? — деб сўр-
ок ўйниш мумкин эмас. Сабаби

кимдан бўрасан: «Жуда кўп,

кайси бирин сўрайсан?» —

деб жавоб беради. Шовулаш-
шарқирада тогдаги тушган сув-

ларнинг тўлкинина санаб бўл-
майдиган, унинг меҳр бул-
майдиган. Унинг сер-кимни яралай-
ман.

Иброҳим Юсуповнинг юн-
ганинг юриб бор? — деб сўр-
ок ўйниш мумкин эмас. Сабаби

кимдан бўрасан: «Жуда кўп,

кайси бирин сўрайсан?» —

деб жавоб беради. Шовулаш-
шарқирада тогдаги тушган сув-

ларнинг тўлкинина санаб бўл-

